

hvilket Omfang og under hvilke Betingelser disse ere forpligtede til at optage Sindsfyge, som præsenteres Anstalterne fra Kommunerens Side. Men, naar det er forudsat, at man altsaa ved de fornødne Bestemmelser sikkrer Sindsfygeanstalterne mod at blive overfyldte af Kommunerens Sindsfyge, og navnlig af saadanne sindsfugte Personer, der i og for sig meget godt kunne forpleies og forsvorges i Kommunerne, vil det ikke have en saa overordentlig stor Fare, om man, hvad Omkostningerne angaar, holder sig til Lovforslaget, som det foreligger. Det er sammenlignet med Lovforslaget, at jeg har tilladt mig at bemærke, at det af Udvalget stillede Forslag ikke er saa liberalt overfor Sognekommunerne. Naturligvis mener jeg, hvad jeg tror at have udtalt meget bestemt tidligere, at det, Udvalget har bragt i Forslag, maa siges at være meget liberalt overfor Sognekommunerne; sammenlignet med den nuværende Tilstand, thi det er ganske sikkert, at som Forholdet er nu, kunne ingenlaude de enkelte Kommuner forlange, at Udgifterne til Sindsfyge skulle bæres af de større Kommuner. Jeg kan efter de Udtalelser, vi have hørt, kun beklage, at jeg ikke har stillet mit Forslag paa en saadan Maade, at det bliver muligt at skjælnie mellem de to Momenter, jeg før tillod mig at fremhæve. Jeg maa søge min Undskyldning derfor i den Omstændighed, at jeg først i den ellefte Time fik Leilighed til at beskjæftige mig med denne Sag, og kun kunde gjøre min Anskuelse gjældende i Form af Underendringsforslag, stillede til Udvalgets Endringsforslag. Det er mig derfor egentlig ikke saa meget om at gjøre at faae Forslaget vedtaget i en bestemt Form. De Forslag, jeg har tilladt mig at stille til denne 2den Behandling, skulle efter min Formening væsentlig tjene til at være Indledninger til Bemærkninger, som jeg vilde tillade mig at fremsætte til det høje Landssting for at give Anledning til at henlede Opmærksomheden paa de Punkter, som jeg ønskede skulde blive Gjenstand for nærmere Overveielse og Prøvelse af Udvalget til en senere Behandling. Jeg lægger ganske vist mest Vægt paa det Punkt, som jeg fremhævede, at det var vanskeligt, for ikke at sige ugjærligt at gjøre den Adskillelse, som Udvalget forudsætter. Jeg tillod mig at slutte min forrige Udtalelse med, at jeg i Dvrigt i og for sig ikke kunde finde mig opfordret til at gribe ind i den Maade, hvorpaa man vilde løse Spørgsmaalet om Udredelsen af Omkostningerne. Som mit Forslag nu er stillet, er det jo ikke gjærligt at adskille disse to Momenter. Jeg maa overlade til det høje Landssting, om man nu vil stemme for mit Underendringsforslag, og saaledes komme til at tage et Punkt med, som man maasse ellers ikke vilde stemme for, eller om man vil stemme mod det, og derved komme til at stemme mod et Punkt, som man maasse ellers ønskede vedtaget. Sagen er jo ikke betydelig, naar det fra min Side forudsættes, at Forslaget kun er en Indledning til

en yderligere Undersøgelse. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 70 skal jeg ligeoverfor den ærede Ordfører erkende, at, naar det er at forstaa, som han udtalte, vil Følgen langt fra blive saa farlig, som det forekom mig før, da jeg havde Ordet; men det kunde jeg ikke læse ud af Forslaget.

N. Rasmussen: Det er i Anledning af, hvad der nylig blev ansøgt af den ærede Minister overfor den ærede 2den Landsstingsmand for 9de Kreds (Estrup); at jeg vil sige et Par Ord. Det er jo en bekendt Sag, at vore Sognekommuner ere meget smaa og ofte kunne være meget overbebyrdede, især ved enkelte Leiligheder, og jeg finder derfor slet ikke, at der kunde være nogen Betænkelighed ved at følge den ærede Minister i hans Forslag. Jeg tror, at det her omhandlede Punkt er et af dem, hvor Amtskommunerne bør overtage den fulde Besøftning. Jeg frygter slet ikke for, at Sognekommunerne ville blive meget paatrængende, og skulde de blive det, er det jo en Selvfølge, at Lægerne ved Sindsfygeanstalterne have det aldeles i deres Magt at erklære, om de vilde have en Sindsfyg paa en Anstalt eller ikke. Kommer altsaa en Kommune med en Person, som vel ikke har sin fulde Sands, men kun er af dem, vi kalde sjollede, saa vil den Person, efter mit Kjendskab dertil, ikke blive antagen paa Sindsfygeanstalten. Den er maasse nødt til at prøve ham en Tid; men saa snart Lægerne blive bekendte med en saadan Person, udstede de den Erklæring, at de anse ham for uehvelbredelig. Men virkelige Sindsfyge maa vi dog Alle ønske komme paa Anstalten saa snart som muligt, og vi maa ikke sly Udgifter, som ere forbundne dermed. Hvad angaar Betalingen for de virkelige Sindsfyge, bliver Forskjellen ikke saa forskrækkelig stor efter Ministerens Forslag og efter Udvalgets. Thi det er meget sjældent, at de Sindsfyges Ophold paa Anstalter udstrækker sig over en længere Tid. Et Mars Tid eller to er vistnok det Almindelige. Vel veed jeg, at det nu er tilladt at beholde de Sindsfyge længere; men Lægerne ere, saa vidt mit Kjendskab strækker, meget tilbøjelige til at raade til, at de tages ud af Anstalten, naar de anse den Pleie, de der nyde, for ikke at kunne hjælpe dem synnerligt. Jeg tror altsaa ikke, at Forskjellen for selve Amtskommunerens Bedkommende med Hensyn til Udgifterne vil være saa stor, og jeg vil i alt Fald opfordre det ærede Udvalg til at tage Sagen under fornyet Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, hvis den ærede Justitsministers Forslag ikke i Dag skulde gaa igjennem.

Estrup: Jeg er ganske enig med den ærede 1ste Landsstingsmand for 9de Kreds (Rasmussen) i, at der ikke paa Sindsfygeanstalterne optages Sjollede, Tidoter og Lignende og ikke bør optages saadanne, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem